

Sygn. akt IX Ka 297/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

Sędziowie: SSO Klaudiusz Senator

SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 roku

sprawy **M. Z.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 35 ust.1 ustawy z dn. 21.08.1997r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 23 maja 2013 roku sygn. akt IX K 1150/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. C. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 297/14

UZASADNIENIE

M. Z. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 25 września 2011 roku w K. kierował groźby pozbawienia życia wobec E. K. i G. J., które wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem;

to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

II. w dniu 25 sierpnia 2011 roku w K. stosował groźbę bezprawną pozbawienia życia wobec funkcjonariuszy publicznych radnej J. W. i pełnomocnik Wojewody (...) do Spraw Ochrony (...) K. S. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnych czynności służbowych zmierzających do wydania stosownych decyzji administracyjnych

mających zapewnić opiekę nad zwierzętami M. Z. pozostającymi bez dozoru, przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczona w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem;

to jest o

III. w okresie od listopada 2010 roku do 18 sierpnia 2011 roku w K. znęcał się nad psami poprzez trzymanie ich w niewłaściwych warunkach bytowania w nadmiernej ilości oraz w stanie rażącego niechlujstwa w następstwie czego dochodziło między nimi do agresji, przy czym czynu dopuścił się mając ograniczona w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

to jest o przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 31 § 1 2 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 23 maja 2013 roku orzekł:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414 § 1 kpk oskarżonego M. Z. uniewinnił od czynu zarzucanego mu w pkt I aktu;

II. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414 § 1 kpk oskarżonego M. Z. uniewinnił od czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia;

III. oskarżonego M. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 21 stycznia 2005 roku o doświadczeniach na zwierzętach (Dz. U. z 2005r., Nr 33, poz. 289) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

i za to na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 21 stycznia 2005 roku o doświadczeniach na zwierzętach (Dz. U. z 2005r., Nr 33, poz. 289), art. 34 § 1 i 2 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu M. Z. na poczet orzeczonej w pkt III wyroku kary ograniczenia wolności okres zatrzymania tymczasowego aresztowania od dnia 29 sierpnia 2011 roku do dnia 29 listopada 2011 roku;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk w części skazującej zwolnił oskarżonego M. Z. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w części uniewinniającej koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. kwotę (...),08 tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 444 kpk zaskarżył wymieniony wyrok co do pkt III. Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 6 ust. 2 pkt 10 Ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997r. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zamiar oskarżonego odnośnie postępowania wobec zwierząt odnosi się do samej czynności sprawczej, a nie do świadomości w zakresie zadawania im cierpień lub bólu, co doprowadziło do bezzasadnego uznania, iż oskarżony w zamiarze bezpośrednim dążył do utrzymania psów w skrajnie nieodpowiednich warunkach, czym wyczerpał znamiona przestępstwa znęcania się nad zwierzętami.

Na podstawie art. 437 § 2 kpk wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. Z. od zarzucanego mu w pkt III czynu, z obciążeniem Skarbu Państwa kosztami postępowania;

- o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje, albowiem nie zostały one pokryte w całości, ani w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie i należało uznać ją za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Nie jest zasadny zarzut obrazy prawa materialnego art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997 r. poprzez jego błędną wykładnię, iż zamiar oskarżonego odnośnie postępowania wobec zwierząt, determinujący odpowiedzialność karną z art. 35 ust. 1 ustawy j.w., odnosi się do samej czynności sprawczej, a nie do świadomości w zakresie zadawania cierpień lub bólu.

Stanowisko przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji jakoby dla przypisania sprawcy przestępstwa z art. 35 ust. 1 ustawy j.w. konieczne było wykazanie po jego stronie zamiaru bezpośredniego nakierowanego na zadawanie lub świadome dopuszczenie do zadawania bólu

i cierpień zwierzęciu nie znajduje akceptacji Sądu Odwoławczego, albowiem nie ma oparcia, ani w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, ani w piśmiennictwie. Autor apelacji wyraża własny pogląd i własną interpretację przedmiotowych norm prawnych, nie przytaczając jednak przekonującej argumentacji.

Z kolei Sąd I instancji oparł swoje stanowisko na poglądzie Sądu Najwyższego w wyroku z 16.11.2009 r. V KK 187/09, gdzie w sposób jednoznaczny powiązano zamiar bezpośredni sprawcy wyłącznie

z czynnościami sprawczymi, a nie z chęcią zadawania bólu i cierpień czy też świadomym dopuszczeniem do takiego stanu. Sąd Odwoławczy stanowisko wyrażone w powołanym orzeczeniu, jak i stanowisko zaprezentowane przez sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w pełni podziela. Jedynie

w uzupełnieniu tego stanowiska należy wskazać, iż w piśmiennictwie pojawiają się poglądy o dopuszczalności popełnienia przestępstwa znęcania się nad zwierzętami również z zamiarem ewentualnym. „Sposób sformułowania znamion czynu zabronionego w postaci znęcania się nad zwierzęciem w typie podstawowym [...], a w szczególności dokonanie otwartej egzemplifikacji w art. 6 ust. 2 u.o.z. sposobów znęcania się, po ich analizie nie wykluczają możliwości popełnienia tego przestępstwa z zamiarem ewentualnym” (głosa do wyroku SN z dnia 16 listopada 2009 r., V KK 187/09 Gabriel- Węgrowski M.).

W przedmiotowej sprawie nie może natomiast budzić wątpliwości, że po stronie oskarżonego zamiar bezpośredni do czynności sprawczych opisanych

w pkt 10 art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt niewątpliwie istniał, co zresztą w apelacji nie jest kwestionowane.

Bez istotnego znaczenia dla zrealizowania znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa są natomiast motyw, jakimi kierował się M. Z. gromadząc na swojej posesji bezdomne zwierzęta.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k.

w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

Wynagrodzenie na rzecz adw. B. C. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej przed Sądem Okręgowym zasądzono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. „w sprawie opłat za czynności adwokackie ...”.

SSO Klaudiusz Senator SSO Krzysztof Sajtyna SSO Krzysztof Sójka

AM